

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/253/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218490
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218490.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. októbra 2014, č.k. 7C/176/2012-25, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 11.634,10 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 2.326,82 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 15Er 2814/2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu dňa 20.10.2010, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 10.06.2010. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2814/2010-9 zo dňa 16.11.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ďalším uznesením č.k. 15Er 2814/2010-26 zo dňa 10.05.2011 exekučný súd exekučné konanie zastavil. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), ďalej ust. § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), ako aj ust. § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). Hodnotením skutkového stavu veci dospel k právnenému záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol. Konštatoval, že v predmetnej exekučnej veci nedošlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.04.2009, preto sa uplatnenou námietkou zaujatosti zo strany odporcu nezaoberal. S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Pokiaľ išlo o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, zdôraznil, že návrh v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nepovažoval za takú vadu návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. Ďalej uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná v deň 23.04.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa

uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, mal podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Hoci v ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinného v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie nebol rozhodcovský rozsudok za exekučný titul expressis verbis nebol ustanovený, napriek tomu ho treba považovať za exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. Vychádzal pritom z teologického výkladu zákona vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do ust. § 41 ods. 2 písm. d/ a v zmysle uvedeného výkladu sa 15 dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahovala z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Podľa jeho názoru vychádzajúc z výslovného znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom s tým, že následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vychádzajúc z uvedeného názoru, s ohľadom na skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20.10.2010 a exekučný súd rozhodol dňa 16.11.2010, dospel k záveru, že zo strany exekučného súdu nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, keď dobu, za ktorú rozhodol vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky a uvedené vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považoval za primeranú. V spornom dotknutom exekučnom konaní neboli podľa jeho názoru preukázané navrhovateľom avizovaná nečinnosť, zbytočné prieťahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. Mal za to, že navrhovateľ nepreukázal, že by urobil procesné úkony smerujúce k urýchlenému rozhodnutiu vo veci, v súvislosti s čím poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013. Hodnotiac postup exekučného súdu v zmysle vyššie uvedeného označil za významné, že žiadosť súdneho exekútora bola exekučnému súdu doručená dňa 20.10.2010 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, odsudzujúci povinného na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy. V nadväznosti na tento exekučný titul, exekučný súd viazaný ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku dňa 16.11.2010 žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia zamietol, pričom doba, ktorá uplynula odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do rozhodnutia exekučného súdu, nie je podľa jeho názoru tak významná, aby ju s poukazom na okolnosti veci bolo možné kvalifikovať ako nečinnosť, resp. zbytočné prieťahy. Zastával názor, že správnosť postupu exekučného súdu v namietanom exekučnom konaní, ktorý vstupuje do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky, resp. zákonom prisúdeného plnenia i bez priamej účasti účastníkov konania, bola nepochybne potvrdená. Poukázal aj na ust. § 106 ods. 1 O.s.p., v ktorom je upravený postup súdu na prejednanie veci aj vtedy, ak sa zistí, že vec nemôže byť podľa práva Slovenskej republiky podrobená rozhodcovskej zmluve alebo, že rozhodcovská zmluva je neplatná. Rovnako zdôraznil, že exekučné súdy žiadosti o udelenie poverenia na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov zamietali už od roku 2009, preto navrhovateľ nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd bude na základe obdobných exekučných titulov exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Na podporu svojej argumentácie spomenul rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5MCdo 11/2012 zo dňa 29.04.2013. Pokiaľ ide o navrhovateľom predložený znalecký posudok č. 1/2013, vypracovaný Doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., tento považoval za bezvýznamný dôvodiac, že výsledkom posúdenia rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ktoré nebolo doposiaľ zákonným spôsobom zrušené. Konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu, pričom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je zároveň nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Napriek predloženému znaleckému posudku č. 1/2014 dospel k záveru, že navrhovateľ nepredložil relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku škody a uviedol, že majetková škoda, ktorú vyčíslil v rozsahu istiny a príslušenstva plnenia, ktoré navrhoval vymôcť v exekučnom konaní, navrhovateľovi v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu nevznikla. Ďalej dôvodil, že navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom ani dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy. Preto nemožno z dôvodu nepreukázania akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k vymožitelnosti pohľadávky s príslušenstvom, že došlo u neho, resp. u členov riadiacich orgánov, ako aj u majiteľov k pocitom frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, že došlo k zániku ďalších plánovaných podnikateľských

aktivít, k zániku už vytvorených podnikateľských plánov, že došlo u neho k hospodárskej strate, k ovplyvneniu podnikateľských postupov, neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V danej súvislosti zdôraznil, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplývalo, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nebolo možné opomenúť ani povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považoval jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňoval nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Dospel tak k záveru, že navrhovateľ sa snaží predmetným návrhom eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti zastával názor, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná, keď odporca, ktorý mal vo veci úspech, si náhradu trov neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli, pričom navrhovateľovi právo na náhradu trov konania ani nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal. Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody nebol dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. Zároveň s poukazom na odôvodnenie rozsudku nepovažoval za potrebné podať návrh na kontrolu ústavnosti ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012 z dôvodu, že by mal byť v rozpore s Ústavou SR.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie

voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Zdôraznil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premičacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Ďalej namietal, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné pojednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 30.01.2011, pričom konanie na exekučnom súde začalo dňa 11.08.2010, t.z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 172 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Prievidza dňa 20.10.2010. Uznesením zo dňa 16.11.2010 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, pričom odvolacie konanie bolo po späťvzatí odvolania oprávneným uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.03.2011 zastavené.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu predmetného ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014), Zákona o ochrane spotrebiteľov, Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd predmetný prieskum vykonal a v jeho rámci dospel k záveru o nespôsobilosti predloženého exekučného titulu, v nadväznosti na čo žiadosť o udelenie poverenie zamietol a ďalším uznesením exekučné konanie zastavil. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ, preto sa nemožno preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieskumov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieskumov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieskumami, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieskumy. Nie každý zistený prieskum v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieskumami, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieskumy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia za stavu, kedy Exekučný poriadok nestanovoval lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia (čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia), v lehote 26 dní od

doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno aj pri zohľadnení zaťaženia exekučného súdu považovať za prieťahy v súdnom konaní, vedúce k spôsobeniu uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu nesplnenia prvého zákonného predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu tak nie je potrebné bližšie sa zaoberať uplatnenou škodou, preto vykonanie dokazovania predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave možno z tohto pohľadu označiť za nadbytočné, hoci súd prvého stupňa sa v rámci dokazovania vykonaného pred rozhodnutím vo veci s jeho obsahom dostatočne oboznámil.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmov, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02.11.2012 pod sp. zn. 4NcC/613/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Danko Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. V danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúcej sudkyne a zároveň o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, za dôležitý. Súd prvého stupňa sa pritom s uskutočnením pojednávania v neprítomnosti účastníkov v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal (str. 8 a 9), na čo odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. na tomto mieste poukazuje.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa po vylúčení veci na samostatné konanie na prejednanie veci opätovne nariadil pojednávanie, ktorého termín

vytýčil na 14.10.2014 s tým, že predvolanie bolo navrhovateľovi i odporcovi doručené dňa 22.09.2014, čím boli účastníkom konania vytvorené riadne procesné predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, ako aj poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada, bolo navrhovateľovi riadne doručené už spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania, vytýčený ešte v štádiu spojených vecí na spoločné konanie na 12.08.2014, pričom navrhovateľ na toto vyjadrenie odporcu reagoval predložením svojho stanoviska v podaní zo dňa 08.08.2014 a následnou účasťou jeho právneho zástupcu na tomto pojednávaní, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti bola navrhovateľovi súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, v zmysle ktorej súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania nerozhodol osobitne, túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, doručenom dňa 14.11.2013, súd prvého stupňa rozhodol samostatným uznesením č.k. 7C/144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 tak, že návrh zamietol a navrhovateľ proti tomuto uzneseniu podal odvolanie, v nadväznosti na ktoré Krajský súd v Trenčíne napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa uznesením č.k. 17Co/76/2014-219 zo dňa 06.05.2014 potvrdil. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil, preto jeho námietka v tomto smere nemôže obstať. V tejto súvislosti treba rovnako poukázať na to, že ďalší návrh na prerušenie konania, doručený súdu prvého stupňa dňa 08.08.2014, vzal navrhovateľ na pojednávaní dňa 12.08.2014 späť a netrval na tom, aby sa o tomto návrhu rozhodovalo.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednáwanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.